

Динко.

(Отива до прозореца). Види се тамъ ще го правятъ. (Оплашенъ) тя сега ще стане! Еремия иди и вижъ.

Бистра.

(Развълнувана). Ето и насамъ, и насамъ идатъ други.

Еремия.

(Приблѣднилъ). Така, така! Значи и тукъ ще блѣятъ!

Инонентий.

(Отива къмъ Динка). Слушай, Динко, иди ги прѣсрѣщни, кажи имъ —

(Отъ далечъ се чуватъ прѣдрани гласове: долу! долу! долу!)

Динко.

Еремия, най-разумното е да се явишъ при тѣхъ и —

Еремия.

Да се моля! — Никога. (Възбудено). Тая папачъ ще ме —

Инонентий.

Динко, иди моля ти се, иди че —
Динко излиза.

IX.

Еремия ходи насамъ нататъкъ изъ стаята нервно; стиска пѣсеници и мръщи вѣжди.

Чувагъ се на ново гласове: долу — долу!

Еремия.

Тия хора ще ме вкаратъ въ бела!

Инонентий.

Бъди по-здържанъ,